

MANUEL RODRIGUEZ LOPEZ, no ceo dos galegos

Eu tiña que facer, aquí e agora, unha semblanza de Manuel Rodríguez López, pero non o vou facer, alomenos do xeito habitual. Pero agardo que o que me escoite -ou quen lea estas liñas no libro que resuma esta edición do certame- se coñeceu a Manolo o recoñeza nas miñas palabras, e se non o coñeceu, teña unha idea mínima da grandeza humana deste "Galego en Catalunya", que cada ano é de novo profeta na súa terra.

Eu falo sempre de Manolo en tempo presente, porque eu sei que está vivo, xa que vive en nós; e porque sintonizamos con el e el connosco, escóitanos desde ese máis alá do que non sabemos nada pero no que cremos que ten que existir algo importante, despois desta dura etapa de preparación na que nos atopamos. Cando falo con el ou para el, sei que Manolo me escoita, e por eso coido poder escoitalo -intuílo- tamén a el.

E sabendo como é Manolo, coñecendo a Manolo, sei que hoxe -día da entrega dunha nova edición anual do seu premio- irá (foi) falar con Deus, co Deus galego do ceo dos galegos, porque llo pedía o corpo.

"Mira Señor -dixo Manolo- eu quixera que aló na mila terra tiveran algunha nova de min, do estado en que me atopo, que souberan de como funciona esto do ceo galego que tan ben responde á Galicia da terra. Porque, Señor, os galegos deberan saber que aínda que Galicia nos parece -especialmente ós que estivemos tanto tempo fóra- un auténtico ceo, aínda temos outro ceo reservado para nós.

Eu, Señor, como ti ben sabes, fun emigrante en Catalunya e alí aprendín a querer a miña terra; no Seminario ensináronme que hai valores permanentes que reciben nomes como "familia", "terra", "amigos", "traballo", "Deus", "lealtade"... E a eses valores sometínme toda a miña vida. A vida ensinoume todo o demáis. Foi unha dura escola; foi unha boa escola. Pais, Seminario, Vida... ¡Qué maxisterio, Señor!

Traballei arreo en Catalunya, formei unha familia compacta, firme, anxeiando sempre voltar á terra. E conseguino, aínda que por pouco tempo.

Eu fun máis que o reflexo do noso pobo, ateigado de mancaduras. Pero tamén, coma o noso pobo, sabendo sorrir; sabendo que da vida hai que obte-lo mellor, que non quere dicir quedarse só co que é máis grato, máis doado, máis superficial.

En "Soldada mínima" de poeta obreiro, escribín: Boto de falla o terrón, / choro magoado, no cárcel da vila o meu Sino, / i ergo as pálpebras ó ceu pescudando un indulto / pra ista cadea perpetua que vivo.

¡Non me collerías a palabra, Señor! O indulto para a cadea perpétua de vivir, non se refería a un pasamento físico. Eu pedía, como ti ben sabes, liberación para os males de meu pobo, que coido non é moito pedir.

Escribín con urxencia, de todo o que vin, do que coñecín, do que intuín... Poesía, do que ninguén coidaba era poético. Denunciei, informei, berrei. Quizais se me acomodase un pouco máis, houbérao tido máis fácil. Pero era o meu deber. E o deber é o Deber.

Chamáchesme, señor... Ti saberás por que. E ós teus designios sométome. Deixei muller, fillos, nai, irmás, amigos... Eu quixera, Señor, que precisamente hoxe permitises que lles chegase a todos unha especial mensaxe de agarimo e de lembranza. Que saiban que estou ben; que só me faltan eles.

Eu quixen, Señor, con loucura. Pero tamén recibín, na mesma medida, o amor da miña xente e da miña terra nativa que me acolleu no seu seo. E descanso Señor, na "Patria dos meus antergos, Paradela!", unha fermosa patria pequena deitada á beira do Camiño de Compostela onde reina o Fillo do Trono, o teu Apóstolo galego.

Hoxe, Señor, aló embaixo, xente que me quixo e que me quere, xúntase para lembrarme outra vez... Bótalles un ollo e unha man, Señor, que son boa xente.

Eu -que estou na gloria- quixera pedirche un gran favor... Xa sei que debera estar totalmente feliz; que debera disfrutar do que no Ceo hai, que con estar á túa beira tiña que ter abondo... Pero, Señor, a min fáltame algo.

Fáltame a terra, a xente, a miña xente... Eu Señor, estouche por dicir que aquí non me afago... Ou sí que me afago, pero non estarei contento ata que teña comigo tódolos

meus. Aquí estou, sen presa -eso sí- agardando por eles, porque sen eles eu non son nada, como eles sen min tamén están un pouco orfos. Mentras tanto, Señor, eu quero algo que facer...

Eu podería botarlle unha man a algún rapaz en dificultades... Non sei se lembras aquilo que escribín de que "Sen picariños, / do amor as fontes cegarían / e a poesía morrería".

Pois eu podería apadriñar un picariño. Eu quero ser útil desde aquí, e ten que haber algo que eu poida facer.

Gostaría-me ser o anxo da garda para un rapaz galego. Pero agardaréi o que faga falla ata que ti vexas o rapaz que se acomode ós meus xeitos. Se coidas que podo facer algo mellor, conta comigo para o que sexa. Porque eu non sei estar sen facer nada, tampouco aquí".

Esto foi o que hoxe lle dixo -máis ou menos- Manolo ó Deus galego do ceo dos galegos. Seino. Poi así. Porque Manolo non pode estar alí sen tentar facer algo útil para a súa terra, para a súa xente.

Pero Deus díxolle -seguro- que tanto de bo nun home non se debe concentrar nunha soa persoa aínda que sexa un rapaz que apunte boas maneiras.

Tampouco hai tanta xente con gañas de traballar, e sabendo o que fai. E díxolle o Señor que se tiña vocación de anxo da garda, que seguise exercitándoa... Que el ben sabía que Manolo non andaba cruzándose de brazos polo ceo dos galegos, e estaba sempre ocupado -co permiso da Superioridade ou non- en cousas de por acó, en botar unha man por aquí abaixo.

O Señor despideuno amistoso: Anda, Manoliño, déixate de contos e segue a facer o que ves facendo, que eu ben che coñezo as mañas. Segue nas túas cousas que o estás facendo moi ben, ou ¿coidas que se non fose por ti ían andar as cousas tan ben por alí abaixo?

E así -aínda non sei ben cómo- enterámonos que cada un de nós ten un bo anaco de anxo da garda no ceo... que responde ó nome de Manolo de Paradela porque a Igrexa aínda non está preparada para recoñecer oficialmente a San Manolo Rodríguez López. Pero, ¡deixa que xa!

Xulio Xiz Ramil